

[Udenrigsministeren.]

Parti, „Tidens Tegn“, har udtalt sig imod det. Det norske Venstres Hovedorgan i Oslo, „Dagbladet“, har udtalt sig med største Bestemthed derimod. Det norske Arbejderparti har jeg ikke set Udtalelser fra; jeg ved ikke, om man overhovedet har taget Spørgsmaalet op dèr, men der er neppe et Medlem af dette Ting, der vil være i fjerneste Tvivl om, at dette Parti vil være fuldstændig imod enhver Tanke af den Karakter.

Med andre Ord, hele den Bevægelse, som her søges rejst, svæver i Luften uden fornøden Tilslutning andetsteds, den rummer kun Vanskeligheder og Farer og kan ingen Nytte gøre.

Det ærede Medlem Hr. Parkov sagde til mig, at jeg kunde ikke hindre Diskussionen derom, den var jo allerede i Gang. Det er jeg fuldkommen enig med det ærede Medlem i, jeg kan ikke hindre den Diskussion og har heller ikke gjort noget Forsøg paa at hindre den, og hvis det konservative Parti vil følge det ærede Medlem Hr. Holsteins Opiordring fra i Gaar og søge partimæssige Forhandlinger med svenske og norske Konservative om dette Spørgsmaal, ja, saa staar det jo de Herrer frit for. Det eneste, jeg kan udtale Ønsket om, er, at man da maa føre saadanne Forhandlinger, og føre den offentlige Diskussion paa en saadan Maade, at den ikke skal gøre mere Skade end fornøden for de tre Landes almindelige Stilling.

Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen rettede til Slut nogle Ord særlig til Regeringen og de to Partier, som staar bag det Regeringsforslag, der foreligger, idet det ærede Medlem sagde, at dette førtes ikke frem med Tegn paa Styrke, men med Tegn paa Svaghed, og denne Svaghed søgte det ærede Medlem deri, at vi var villige til og foreslog at underkaste dette Spørgsmaal en Folkeafstemning.

Nu har forskellige ærede Medlemmer under disse Forhandlinger og tidligere søgt at fremstille det, som om det skulde være af tvivlsom Grundlovsmæssighed at foretage en saadan Afstemning. Jeg tilstaar, det falder mig svært at fatte dette. Mig bekendt har de lovgivende Myndigheder Ret til at give Loven ethvert Indhold, som ikke strider mod nogen Grundlovsbestemmelse,

og dette, at de lovgivende Myndigheder giver en Lov den Regel med paa Vejen, at den kun træder i Kraft under visse bestemte Betingelser, forekommer mig at være i den Grad aabenbart lovmedholdeligt, at jeg har svært ved at forstaa de kunstige Forsøg, der er blevet gjort paa at rejse Tvivl derom.

Men hvis ærede Medlemmer vil være villige til under den ene eller den anden Form faktisk at gøre dette Lovforslags Skæbne afhængig af en Folkeafstemning om denne bestemte Sag, saa finder vi nok Former, som ogsaa kan tilfredsstille de ærede Medlemmer med Hensyn til deres Betænkeligheder overfor Grundloven.

Men Tegn paa Svaghed, at man ønsker at forelægge en Sag for Folket til Afgørelse gennem direkte Afstemning — ja, jeg forstaa oprigtig talt ikke, hvorledes det ærede Medlem kan komme ind paa den Idé. Hvad betyder dette Ønske? Det betyder en Erklæring om, at vi med fuld Tillid og med fuldkommen Sikkerhed med Hensyn til Udfaldet tilbyder en saadan Afstemning.

Jeg tilstaar, at naar ærede Medlemmer krymper og drejer sig i Bekymring ved Tanken om en saadan Afstemning, ser jeg deri et Vidnesbyrd om dyb Svaghed, som er Udtryk for dette, at de ærede Medlemmer meget godt ved, at mange Vælgere, der paa Grund af socialpolitiske Anskuelser endnu følger dem, vil være mod dem den Dag, der stemmes om dette Spørgsmaal, fordi det store Flertal, der var paa sidste Valgdag for de Partier, der staar bag dette Forslag, det store Flertal, der er større end noget andet Flertal, vi i lang Tid har haft i Danmark, vilde vokse meget betydeligt, hvis Forholdene tillod en Folkeafstemning, hvis ikke det lille Landstingsflertal benyttedes til at hindre, at Vælgerne selv fik denne Sag til Afgørelse under fuldkommen klare Former.

Jeg vil rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Kan det ærede Medlem efter disse Dages Forhandlinger opretholde i sin egen Bevidsthed den Forestilling, at Tilhængere af dette Forslag staar svagt og Modstanderne stærkt?

Hvad viser Forhandlingerne? De viser dette, at Modstanderne staar deli i mindst tre Lejre: Det ærede Medlem Hr. Holstein, det konservative Folkeparti og Partiet Venstre. Og mon ikke det ærede Medlems egen Ordførertale ogsaa viser Tvivlraadig-